

/ dálka H

5

2021-04-05

opačné role

Aneta Čermáková

Nevím, proč se cítím na dně,
když včera jsem tě nechala jít.

Odešel jsi tak chladně,
já ale nikam nechtěla odejít.
Vstala jsem do chmurného světa,
světa bez tebe,

ale to nevzlykalo nebe.
To ty jsi víčka svíral

a stále v můj návrat doufal, ač jsi věděl, že tohle ti už znovu nevyjde.
To ty jsi věděl, že tohle ti už znovu nevyjde.
ale to nevzlykalo nebe.
Vstala jsem do chmurného světa,
světa bez tebe,

já ale nikam nechtěla odejít.
Odešel jsi tak chladně,
když včera jsem tě nechala jít.
Nevím, proč se cítím na dně,

Aneta Čermáková

opačné role

Truhla mrtvých slepic – aneb Slepíčka Pepička

Libuše Hikešová

6. kapitola – Jódlování

Sluneční paprsky mě šimraly na hřebínku. S úsměvem jsem otevřela oči. Denní světlo! Konečně! V předsíni, kde jsem spala, bylo velké okno, kterým dovnitř pronikalo zlatavé světlo. Spokojeně jsem se slunila, dokud jsem neuslyšela podivný, a přesto nádherný zvuk.

„Kykry-jóódlejdýí!“

Zastavilo se mi srdce, aby se následně mohlo rozběhnout závratnou rychlostí. Taková nádherná směsice kokrhání a jódlování! Nic krásnějšího jsem v životě neslyšela. Jedno jsem ale věděla jistě – rozhodně musím poznat interpreta!

Uslyšela jsem kroky a slabé vrznutí otevírajících se dveří.

„Ahoj, maličká,“ zašeptala usmívající se Blaženka. Vypadala ale unaveně. „Půjdeme k ostatním, ju?“ řekla a zvedla mě do náruče.

Vydaly jsme se ke kurníku. Cestou jsme prošly kolem jejich malého kravína. Dva býci vystrčili hlavy a jeden zabučel na druhého: „Koukej. Vole.“

Druhý mu odpověděl: „Hustý. Má vole.“

No prosím?! Copak to jsou takové hlavy skopové, že nevědí, že vole je naprosto běžná věc? Vole je součást trávicího traktu ptáků! Slyšela jsem, že tur má naproti tomu čtyři žaludky. Tak ať laskavě drží pysk.

Došly jsme k plotu ohraničujícímu slepičí výběh.

„Jen doufám, že matka zatají Adolfovi, že máme novou slepici,“ řekla Blaženka s povzdechem, strčila mě dovnitř výběhu a odešla někam pro zrní.

Cože? Jakému Adolfovi? Myslela snad Adolfa Housera, který rozpoutal druhou drůbeží válku? Ale ten už je přeci dávno mrtvý! Nebo snad přeci jen unikl k Argentinským husám?

Z myšlenek mě vytrhl přívětivý hlas. „Kohopak to tady máme?“

Otočila jsem se a spatřila černobíle kropenatou slepici.

„Ehm... Pardon, já jsem tu nová. Jmenuji se Pepička,“ představila jsem se.

„Pěkné jméno. Já jsem Linda. Je skvělé, že je tu někdo nový. Rozhodně tě musím představit ostatním!“ prohlásila radostně.

„Hólký! Pojd'te sém!“

Postupně se k nám seběhly čtyři slepice.

„Co se děje?“ zeptala se černá slepice. „A kdo to je?“

„Tohle je, vážené dámy, slepička Pepička. Ode dneška žije s námi!“ zvolala spokojeně Linda.

Všechny slepice propukly v hlasitý jásot.

„U kohoutova pírká! To je suprový!“ vykřikla nadšeně ta černá. Očividně tu moc hostů neměly.

„To jo,“ řekla Linda. „A teď byste se jí měly představit!“

„Já jsem Napaprice!“ horlivě se představovala černá. „A miluju žížaly!“

„Já jsem Kdákalka a moc ráda jím zbytky vepřového!“ řekla bílá.

„Já jsem Miky,“ řekla šedá. A druhá šedá dodala: „A já Niky!“

Se všemi jsem si potřásla křídlem a chvíli jsme si povídaly o naprosto běžných věcech, jako jsou zrní, žížaly a hrabání, jenže pak si Kdákalka povzdychla. „Jen doufám, že se o tobě nedozví Adolf, Pepi.“

Já jsem se zarazila a zeptala jsem se. „Myslíte Adolfa Housera?“

„Adolfa Housera??!!“ vykřikla Linda. „Toho, který si myslel, kdoví jak nejsou husy nejlepší?! Toho, který stáhl ty kruté krůty na svou stranu?! Toho, kvůli kterému zemřely tisíce drůbeže?! Toho, který –“

„Uklidni se, Lindo.“ Položila jí Napaprice chlácholivě křídlo na rameno. „Kdákalka myslela malého Adolfa Čurdu.“

„Jo ták,“ přikývla Linda.

„Ehm. A kdo je Adolf Čurda?“

„Syn Rudolfa a Uršuly Čurdových, bratr Blaženky,“ odpověděla mi okamžitě Kdákalka. „Vytrhává slepicím peří.“

Ups. Tak toho bych nechtěla potkat.

„Ale snad tentokrát nepřijde,“ zadoufala Miky.

„Ale já vím, kdo přijde určitě,“ řekla Niky.

„Kdo?“ zeptala jsem se zvědavě.

„Náš kohout Pét'a! Je ze Švýcarska, z Alp, a nádherně jódluje. Brzy ho poznáš.“ Mrkla na mě Linda.

A taky že ano. Právě k nám přicházel kohout zrzavé barvy s blond'atou chocholkou na hlavě. Na nohách měl roztomile rozčepýřená peříčka a jeho ohon se zeleně leskl.

Překvapením jsem málem otevřela zobák. Tohle byl nejkrásnější kohout, jakého jsem kdy viděla.

„Dobré ráno, dámy. Vidím, že je vás tu poněkud více. Kdo je tu nový?“ pronesl okouzlejícím hlasem.

Ostatní slepice se rozestoupily, aby na mě kohout viděl. Pét'a se přede mnou, k mému překvapení, uklonil.

„Krásná slečno, dovolte, abych se představil. Jsem kohout Pét'a, pocházím z Alp.“ Pravidl a políbil mi křídlo.

Mé srdce se zatřepotalo. To. Je. Megasticky fantastický! Myslela jsem, že gentlekohouti už vymřeli, ale asi jsem se pletla.

„Já jsem slepička Pepička, a pocházím z... Kousek odsud.“

„Velmi mě těší, Pepičko. Pokud nás ostatní dámy omluví, nechtěla by ses se mnou projít kolem kurníku?“ mrkl na mě Pét'a a nabídl mi rámě.

Já jsem se do něj s úsměvem zavěsila. „Ale zajisté.“

Říše šachovnic

Petr Janíček

Kapitola 3. – Královská hostina

Generál Curt po chvilce ticha zvolal: „Otevřete bránu! Vedu nové členy našeho vojska!“ Zpoza hradeb se však ozvalo: „Kdo volá? Máme nařízeno kvůli nepokojům na západu do hradu nikoho nepouštět!“ Curt se trochu zamračil a vykřikl: „Copak nepoznáš svého generála, hlupáku?!“ V hlase vojáka, který předtím volal, bylo poznat částečné zděšení, ale rychle se vzpamatoval a pak promluvil: „Omlouvám se, pane, ono je spoustu lidí, co má podobný hlas jako Vy... Pouštím vám most. Vstupte. Král vás očekává.“ Pak urychleně zmizel. Rytíři tedy vjeli přes most na nádvoří opravdu masivního hradu. Stěny byly tvořené z velice silného kamene, který by těžko nějaká dělová koule prostřelila – pokud by se nějaký dělostřelec k hradbám vůbec dostal, protože hradby byly plné lukostřelců s toulci napěchovanými šípy, připravených vystřelit na jakéhokoliv nepřítele. I přesto, že byl hrad velmi masivně stavěný, se na něm objevovaly prvky mistrů, jako třeba ornamenty pod hradbami nebo spousty malých soch, které stály všude kolem. Alexander jen tajil dech a prohlížel si práci, která určitě trvala udělat více než sto let. „Vítejte v Loknu,“ řekl jeden ze sloužících, který vyšel ven, aby rytíře přivítal. „Přejete si, abych odvedl vaše koně do stájí? Vy si klidně můžete jít odpočinout. Náš milostivý král pro Vás připravil hostinu jako každý rok pro vybrané rytíře.“ Rytíři beze slova předali koně a pomalu vešli do velké síně, ve které byla cítit vepřová pečeně. I zasedli kolem dvou dlouhých stolů, a čekali až se i král přidá k hostině. Čekali docela dlouho. Pak se ozvaly slavnostní fanfáry a všichni povstali. Do místnosti vešel malý muž s dlouhým hermelínovým pláštěm, zlatým opaskem, zlatým jablkem a žezlem a korunou na hlavě. Král Brandolf. Někteří rytíři čekali

možná něco víc, protože vypadali zklamaně, ale král vypadal, že rozhodně nebude někdo, kdo by se hostiny bál. Jakmile došel na konec místnosti, postavil se za malý čtecí pult, na kterém ležela velká tlustá kniha, a spustil: „Milí rytíři a všichni příchozí. Dnes opět dochází k okamžiku, kdy my, král Brandolf VI., musíme přivítat nové členy naší armády. Proto je tedy vítáme a přejeme hodně štěstí v budoucích letech, která snad budou plné míru jako ta předešlá! Připíjíme vám na zdraví a zároveň přejeme dobrou chuť! Jezte, co jen hrdlo ráčí!“ Pak se ozval ohlušující potlesk a král šel zasednout k ostatním ke stolu. Alexanderovi se zalíbil docela velký kus vepřového a k němu si vzal obilný chléb, který ležel ve velkém koši vedle masa. Po chvilce hodování si rytíři všimli, že král, který původně seděl u prvního stolu, se začal pomalu posouvat k jejich. Nejspíš byl už trochu zmožený vínem, protože se smál a neustále něco povídal. Když nakonec došel k nim, řekl: „Ach, naši drazí, jsme opravdu rádi, že vás tu můžeme přivítat! Po dlouhých měsících kralování je to pro nás takový malý odpočinek.“ Rytíři se na něj usmáli a nechali ho si přisednout. Pak si dlouhé hodiny povíдали, popíjeli víno a jedli. Hody skončily pozdě v noci a rytíři se různě zmožení alkoholem dostávali do kasáren, kde na ně čekala nová místa na spaní. Alexander ulehl do jednoho volného, kde ležel pergamen s jeho jménem, a brzy usnul. Jejich spánek však přerušil poplach. Ze všech věží hradu se ozýval tentýž pronikavý zvuk budící vše, co dosud spalo. Málokdo byl natolik střízlivý, aby se vybelhal ven na nádvoří a vyslechl si zprávu. Alexander však byl jeden z nich. Když se dostal na kamennou dlažbu, na tmavé obloze mohl vidět podivný červený obrazec. Nikdy nic takového neviděl. Ostatní rytíři žasli stejně jako on. Ven nakonec vyšel i král. S korunou nakřivo a pohlížeje na oblohu, zvolal: „To snad ne! To není možné!“

10 častých chyb

Alžběta Pánková

1. **Popřípadě, případně** – Oba výrazy jsou správné, zaměnitelné, ale **nelze je zkombinovat**. Varianta *popřípadně* je chybná.
2. **Přeci** – Jediný správný tvar je **přece**. V případě výrazu *přeci* jde o **hyperkorektnost**, není to spisovná varianta.
3. **Perzekvovat, exekvovat** – Píšeme **perzekuce, exekuce**, ale **perzekvovat, exekvovat** – **NIKOLI** *perzekuovat, exekuovat*.
4. **Eventuálně** – Chybnou variantou je *eventuelně*. Jde o slovo latinského původu, správnou koncovkou pro toto cizí slovo (a slova tomu podobná) je **-ální, NIKOLI -elní**. (Ke koncovce *-elní* svádí francouzský zápis *éventuel, actuel, ...*) Tedy: **eventuální, vizuální, aktuální, individuální, materiální, ...**
5. **Pointa** – Správná výslovnost je **[poenta]**, **NIKOLI** *[pointa]*.
6. **Standard x standarta** – Správně je **standard, standardní**, ale (prezidentská) **standarta**.
7. **Na shledanou** – Výrazy jako **na shledanou, na slyšenou, na viděnou, na zavalanou, na rozmyšlenou, na uvítanou** píšeme **vždy rozděleně** – jako předložku a podstatné jméno.
8. **S myšmi** – Jediný přípustný tvar podstatného jména **myš** v 7. pádě množného čísla je **myšmi!**
9. **Téma x tematický, tematika; schéma x schematický** – Krátké varianty těchto slov (**téma, schéma**) se vždy píšou s dlouhým **é**, dlouhé varianty (**tematický, tematika, schematický**) s krátkým **e**.
10. **S hranolky** – V 1. p. j. č. zní toto oblíbené slovo **hranolek** (vzor hrad), **ne hranolka**. Správná varianta je tedy **s hranolky, NIKOLI s hranolkami**.

Snarry povídky

anymalfoypotter

Kapitoly 151, Čas, a 152, Samota

Na obědě si Remus stěžoval, jaký nepořádek stihl Ron za tu chvíli, co měl k dispozici pokoj, udělat, zatímco Tonksová byla s dvěma dámami naprosto spokojená.

„Harry má vše již též skoro nachystané,“ nadnesl Zmijozel a každý na něj stočil zrak. Harry? zněla otázka, jež nebyla vyřčena, ale rezonovala ze všech koutů.

Po chvíli ticha se všichni dali zpět do jídla, které bylo výtečné jako vždy.

Odpoledne se neslo v odpočinkovém režimu, kdy se mladí obyvatelé domu sešli v jedné místnosti a povídali si.

Harry se ale stejně nejvíc těšil na čas po večeři, kdy za ním měl přijít Severus, stejně tak jako šli za všemi ostatními jejich dozorcí. I tak mu ale kontakt s přáteli za celý ten den chyběl, jelikož by se jinak dál topil ve vzpomínkách.

Jeho vrstevníci a všichni ostatní mu ale dali znovu důvod se smát, důvod se bavit – nad sladkostmi od Freda a George – a jednoduše volnost myšlenek.

Po večeři se ale každý ubral do svého pokoje. Nebelvír se posadil na postel, stejně jako dopoledne.

Severus přišel o chvíli později a usadil se též na druhou stranu postele, ale tentokrát už k sobě seděli čelem.

„Nevím, kolik toho o dětství své matky víš –“ začal lektvarista a pohledem ulpěl na studentovi, ale nebyl to chladný pohled, kterého využíval při zkouškách, ale spíše pohled laskavý a plný pochopení... se střípky bolesti.

„Nic,“ odvětil jednoduše Harry a uvelebil se na své polovině postele.

„Aha, takže ti Petunie vůbec nic neřekla?“

Harry pokýval hlavou ze strany na stranu na znamení, že opravdu nic neví.

„Neříkám, že bych čekal něco jiného – ale nu což. Tvoje matka se narodila do mudlovské rodiny, což si podle mě již pochopil, ale na rozdíl od své starší sestry Petunie byla obdarována schopnostmi, jež jí umožňovaly... jednoduše kouzlit,“ začal klidně Zmijozel a zavzpomínal si na své dětství, které sice nebylo nijak veselé, ale Lily Evansová mu jej od doby jejich seznámení dokázala vždy zpříjemnit.

Záhy se rozpovídal o jejich prvním setkání a o postavení jeho tety k tomu, že je Lily jen mudla.

Severus byl vlastně rád, že to může někomu říci, jelikož až na Brumbála o tom nikdo neměl ani tušení. Neříkal, že neměl rád svůj klid a samotu, ale od doby, co zemřela Lily, ztratil vše – jedinou podporu, kterou měl.

Harry jen žasnul nad tím, jak nadaná byla jeho matka, a lehce se styděl za otce, i když mu s malým d'áblíkem na rameni – v podobě Siriuse – vlastně rozuměl.

Netrvalo dlouho a mladík začal být unavený, ale chtěl poslouchat dál, a tak se pomaličku začal přesouvat blíže k Severusovi, lehaje si vedle něj.

Muž byl totiž až příliš zabrán do děje, než aby si ho všimnul.

Když pak Harry opravdu usnul, lektvarista ještě chvíli povídal dál, ale jakmile vedle sebe uviděl spícího Nebelvíra, ztichnul.

Neodolal touze zajet mu do těch kudrnatých neposedných kadeří. Chvíli ho takto vískal ve vlasech, ale nakonec se přece jen zvednul a chystal se odejít.

Vtom se ale mladík vzbudil. „Vy už jdete?“ řekl rozespale a promnul si oči.

„Chtěl jsem tě nechat spát, ale jestli chceš, ještě zůstanu,“ vyřkl Severus a jako na povel se vrátil zpět na postel.

„A nevadilo by vám, kdybych –“ bál se zeptat Nebelvír.

„Co kdyby?“ chtěl znát pokračování Zmijozel a laskavě hleděl na mladíka.

„No kdybych vám položil hlavu do klína a vy byste mě vískal ve vlasech – jako před chvílí,“ dostal ze sebe Harry a jeho líčka získala růžový nádech.

Severus pouze stroze přikývl, ač v hrudi cítil hřejivé chvění a nejraději by se usmál od ucha k uchu.

Začal tedy povídat dál, vískaje Harryho ve vlasech.

Sám Nebelvír se cítil v sedmém nebi, jelikož se nejen dozvídal něco o své rodině, ale měl i velmi osobní kontakt s osobou, která se mu začala zamlouvat čím dál tím víc.

Tentokrát už student neusnul, ač ho to stálo velké úsilí, poněvadž se cítil velmi pohodlně a zároveň unaveně, ale nechtěl přijít o ty příjemné pocity, které mu působily mravenčení až v konečcích prstů na nohou.

Najednou Severus přestal vyprávět a svou ruku přesunul na mladíkovu hebkou tvář.

Harry se opřel do dlaně a užíval si dotek kůže na kůži.

Profesor ho chytil za bradu a dal mu ji tak, že pohledem směřoval na něj. Pak se lehce skrčil a octnul se jen pár centimetrů od mladíkovy tváře.

Chvíli čekal, zda nenadnese nějaké námitky, ale když nic nepřicházelo, odhodlal se ho konečně políbit.

Polibek to byl jemný a vcelku krátký, ale vyjadřoval toho tolik, že po něm ani jeden z účastníků nebyl schopen slov.

ig: @cernobile_ladeny_projekt

fb: @cernobileladeneprojekt

www.hloubka.wixsite.com/hddh

hloubkad@gmail.com

projekt
G.

/Hloubka *d*
/dálka *H*

